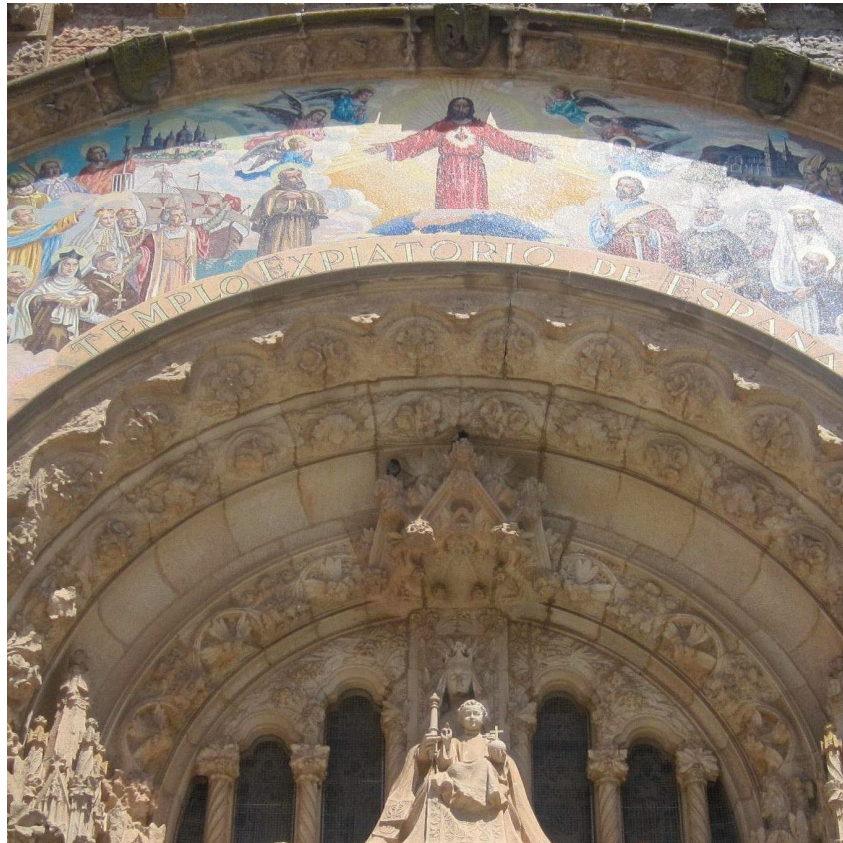

Barcelona i els referents identitaris catalans: Actituds psicològiques i adulteració conceptual (II)

Al cim de la muntanya des de la qual es veu tota Barcelona, anomenada "Tibidabo" que en llatí vol dir "Tot això t'ho donaré" hi ha un temple emblemàtic. Aquesta paraula "Tibidabo" (Et donaré tot això) fa referència a una història relacionada amb la Bíblia; en concret, a la frase que li va dir el Diable a Jesús, quan li va prometre el domini d'aquest món si renunciava a donar testimoni de Déu o sigui, el Pare Celestial. El va "temptar" i per tant, convidar a vendre-li l'ànima divina, a canvi de viure segons les lleis constitucionals diabòliques, en lloc de fer-ho segons li dictava en el propi pensament el Pare Celestial o l'Esperit Sant. A l'església que es troba al cim de la muntanya catalana de Barcelona, podem veure-hi aquesta inscripció al damunt de la porta d'entrada al temple, escrit en castellà: "Templo Expiatorio de España".

Porta entrada església del Tibidabo de Barcelona ones pot llegir "*Templo Expiatorio de España*"

Barcelona es plena de referents espanyolitzadors, l'han vestit espanyolísticament, més que no pas catalanísticament que es com s'hauria de fer segons el criteri vernaclista dels catòlics del Concili Vaticà II i dels gnòstics cristians.

A Barcelona, tenim un auditori al qual li han posat "L'Auditori"; així, en català; però, sense nom propi català. En temps de Franco els espanyolistes posaven noms castellans i estrangers com els esmentats del Teatre del Liceu; ara, els que es presenten com a demòcrates del post-franquisme i la transició post-franquista, no posen noms castellans ni estrangers, senzillament, no hi posen noms. Hem caigut en la indefinició.

A Lleida, però sí que li han posat nom i li diuen "Auditori Enric Granados". A El Vendrell "Auditori Pau Casals" A Girona, "Auditori Isaac Albèniz". A Tortosa "Auditori Felip Pedrell". A Barcelona, però, la paraula "Catalunya" i els referents catalans, hom pensa que probablement n'hi trobem menys que en temps de Franco.

No hem estat capaços ni de posar un nom propi català al l'estadi del F.C. Barcelona tot i que el considerem més que un club per la seva representació de la catalanitat. Li diem un nom en català "Nou Camp" però no té nom propi.

Un altre cas com el de l'auditori. El F.C. Barcelona porta, però, una senyera a l'esquena de la samarreta. L'altre equip de futbol de Barcelona, el RCD Espanyol, que té el nom "espanyol" escrit en català, no porta la senyera catalana a l'esquena de les samarretes.

Fins i tot ens caldria fixar en que el partit polític que es troba en majoria dins el tripartit polític que governa a Catalunya, i que es diu "partit dels socialistes de Catalunya, el PSC, ja no té en el seu logo la senyera com es podia veure quan era PSC-PSOE.

Abans amb senyera catalana

Ara sense senyera catalana

Altres partits polítics conserven la senyera però més petita que en el logo anterior

Altres conserven la senyera, però han tret de les sigles la "R" de Republicana i la "C" de Catalunya la qual cosa els fa donar una imatge gràfica referencial només com a un partit de "classe social" d'esquerra, però no de identificació nacional i ideològica

Una altra agrupació per la qual sento una gran admiració i respecte, amb un logo ben pensat el qual fa un simbòlic estel plè de sentit, però sense la senyera

Són diversos els fenòmens socials que observem a Catalunya en els que determinats col·lectius es diuen catalans o es posen noms en català però no catalanegen. La catalanitat és una qüestió espiritual que actualment, en els sectors descreguts, nihilistes, agnòstics i ateus, que són els dominants en els temps marcats pel materialisme dialèctic de l'esquerra i la dreta, no es percebuda com a tal. En aquesta ignorància, a vegades fins i tot hostil, rau una de les causes de la descatalanització de Catalunya. Fugint de la mentida, que ha imperat sota la protecció dels falsos profetes de la religió, s'han quedat en el pont del no és això, sense arribar a veure l'altra banda, allà on es troba allò que és.

Fins i tot la diada de Sant Jordi, "Diada del Patró de Catalunya", ha estat reconvertida en "Diada del llibre i la rosa". Als catalans que són agnòstics i ateus, això ,els és igual.

També els és igual que el patró dels pagesos de Catalunya sigui "San Isidro" un sant de Madrid que va substituir al català Sant Galderic, el qual, fou imposat per les forces fàctiques de l'espanyolisme castellanista que descatalanitza Catalunya i treu referents catalans, ara fa ja uns quants anys o

segles. Molts catalans fins i tot ho ignoren. Diversos regidors d'ajuntaments de municipis catalans que tenen festes i fan celebracions dedicades al madrileny "San Isidro" m'han dit que, ells, ja ho tenen en català: "Li diem "Sant Isidre — m'han dit — , no li diem "San Isidro", no cal canviar-lo per sant Galderic".

A les escoles de dansa de Catalunya, es balla sevillanes, dansa del ventre i capoeira; no es balles sardanes i això es considera normal.

Actualment ens diuen que ja no hi ha censura ja que ha estat abolida; potser perquè ja no cal; els catalans ens auto-censurem sols. "Estem malalts — em diu un amic —. Bé; i, quina és la classe de malaltia que patim? El què si he constatat, és que estem malalts de gelosia. Amb les gelosies i les vanitats que comporten ens estem auto-destruint.

Malalts, en part, degut a que, prohibida la manifestació de la nostra realitat històrica al llarg de tants anys, no solament ens hem oblidat de com és, sinó que, ara, fins i tot no la sabem reconèixer ni la trobem a faltar. Som víctimes inconscients d'una mena de "reflex condicionat"; els mecanismes del qual en el seu moment va explicar Pavlov.

A vegades he presenciat disputes terriblement violentes i tràgiques entre els propis catalans, els uns perquè volen restituir la catalanitat, altres perquè diuen que la catalanitat no és tal com aquest la presenten.

Quan vaig veure la pel·lícula "*Shutter Island*" de Martin Scorsese on es confon la realitat amb la ficció, vaig pensar que hi ha persones en el moviment nacionalista català i a Catalunya com a la resta del món, que pateixen el "*complexe shutter island*"; aquestes persones, degut a algun trauma s'han acomodat a una ficció tot fugint de la fal·làcia.

La malaltia que patim potser es una falsa concepció de la realitat, un mecanisme de defensa enfront de les mentides que han volgut fer creure els nostres opressors, ens hem acomodat en una realitat fictícia per a fugir de la realitat falsa que ens volen imposar, els nostres dominadors amb les seves concepcions culturals i entre aquestes també les religioses. No podem esbrinar què és el Bé, ni poden reconèixer què és el mal ni qui és el Malfactor de veritat mentre vivim refugiats en una ficció falsament terapèutica.

Quan escric això, penso en les anècdotes que he viscut cada vegada que he preguntat a diverses persones catalanes, de diversos nivells culturals, sobre el significat d'un poema de Salvador Espriu, un dels poetes nacionals catalans, que es titula "Arbre" i que diu el següent: A qui es refereix quan ens parla de "l'Arbre Déu en la nit"?

Tothom m'ha que no ha sap, i quan els ho he dit, no ho han acceptat. Està relacionada amb la càbala cristiana, i aquesta paraula tacada per falses interpretacions és objecte de rebuig per part dels qui amb autocomplaença es consideren plens de seny. Ni tant sols quan ho explicat recolzant-me amb l'opinió de prestigiosos intel·lectuals americans d'origen jueu com és el cas de Harold Bloom.

A la tertúlia del Cafè de l'Òpera, en Jordi Peñarroja, l'autor del llibre "Ictineus. Aventures, invents i navegacions d'en Narcís Monturiol" va comentar, entre els diversos i interessants temes de conversa que sorgien entre els tertulians allí reunits, una cosa que em va quedar per sempre més, i que té relació amb la presència de la censura, no solament a Catalunya sinó també a Europa; va ser el següent: " L'Himne d'Europa, conegut amb el nom de "Himne a la Alegria", compostat per Beethoven, originalment s'havia de dir "Himne a la Llibertat". Dit això ens va suggerir als presents que "potser fora interessant fer quelcom i demanar que es restitueixi el seu nom original".

Vivim captius d'una gran mentida construïda a base de fal·làcies i un marc legal que ens obliga a creure-les, i a viure d'acord amb elles; o si més no, a malgastar la veritable vida espiritual dins aquest marc diabòlic.

Els referents identitaris són molt importants perquè són la plasmació de l'esperit universal que es posa de manifest en l'espai i el temps i dona sentit a la vida. Déu va repartir la Terra, — llegim a la Bíblia — distribuïnt a cada nació segons la seva llengua i costums. O sigui, en funció d'aquest criteri espiritual, als Països Catalans, en català.

Ah! però això, els agnòstics que ignoren el sentit espiritual del simbolisme i el sentit espiritual de les paraules no ho valoren. Altres, que són captius d'un caràcter imperialista i opressor no ho volen valorar perquè no convé als seus interessos colonialistes. Diverses són les causes que donen origen al "*complexe shutter island*" que ens fa viure una falsa realitat en la qual ens sentim justificats.

Com podríem traduir "*shutter island*" al català? "Shutter" podria voler dir "obturador" o mecanisme d'una càmera de fotos que regula el temps durant el qual la llum impressiona el negatiu (càmera analògica) o és recollida pel sensor (càmera digital). Les diferents combinacions de diafragma (orifici més petit o més gran) i obturador (més temps d'exposició o menys) donen lloc a l'exposició correcta.

En català es podria traduir "shutter" per "obturador", "finestró" o "cortina". A mi personalment el que més em plau és "cortina", ja que del què es tracta es de que el malalt acomplexat, es construeix una mena de cortina que li tapa la realitat i el fa viure aïllat dins d'una neurosi fictícia, amb imatges i conceptes que són fal·làcies.

I, després de dit tot això, encara hi haurà persones que diran: promoure, restituir i donar testimoni personal i nacional dels referents identitaris originals o vernacles, per què?

Jordi Salat
Abril de 2010